

I Stedet for at svare rejste Professoren sig og ilede med Servietten i Haanden ud i Forstuen. Jo, der stod han virkelig! Ved første Øjekast ganske den gamle Torben Dihmer, der bare havde lagt sig et loddent Underansigt til.

»Endelig — du vidtomstrejfende Odysseus! Du har virkelig sat dine Venners Taalmodighed paa Prøve! Men kom nu ind. Jeg har netop sat mig til Frokostbordet. Du har forhaabenlig ikke spist.«

»Jo — forlængst. Men jeg kan sidde med for ikke at spille din Tid. Jeg saae paa Pladen derude, at du har Konsultation om en halv Time. Vi kan saa passiare, mens du spiser.«

»Et Glas Vin vil du vel nok drikke,« sagde Professoren, da de var kommen tilbords. »Jeg har en ganske let Madeira. Den kan du uden Skade tage et lille Glas af. Jeg paatager mig Ansvar.«

»Tak. Ansvarret beholder jeg helst selv. Og jeg er ikke det mindste skrupuløs.«

»Det har du sikkert heller ingen Grund til, min Ven! Du ser jo ud som den farnesiske Herkules,« sagde Professoren, skønt hans første Glæde over Vennens Udseende ikke havde holdt sig. Han fik bekræftet, hvad Indtrykkene af dennes Smaabreve og Kort allerede havde forberedt ham paa, at Vennen endnu ikke helt havde forvundet Følgerne af sin aarelange Indmuring paa Favsingholm, maaske heller